

חום גבוה לשמעוני

שעת בוקר.

הכידקל מותח את ענפיו הארוכים, מחכה לראות את הילדים יוצאים מן הבתים. הוא רוצה לנופף להם לשלום ולברך אותם בבוקר טוב. אבל אז הוא שומע קריאה מן החדר של שמעוני, שגר בבנין מספר 5. "שמעוני, מה קרה? מדוע לא קמת מן המיטה?" זו הייתה אמא, שנכנסה לחדר וראתה את שמעוני עדיין במיטתו, למרות שהשעה כבר היתה מאוחרת.

"כואב לי הראש, אמא", אמר שמעוני בקול חלש. "אני לא מרגיש טוב..." אמא הניחה את ידה על מצחו של שמעוני. "אוי ואבוי! אתה כל כך חם! יש לך חום גבוה, שמעוני!"

אמא מיהרה לשלוח את שאר הילדים מן הבית, ואז היא הביאה מדחום, והסבירה לשמעוני איך להחזיק אותו מתחת לשון, ולחכות בסבלנות עד שהוא יצפצף.

הכידקל הציץ בדאגה אל החדר, וראה איך שמעוני סוגר את פיו סביב המדחום הלבן.

אחרי דקה צפצף המדחום, ואמא הביטה בצג הקטן שלו, עליו מופיעים מספרים המראים כמה מעלות חום יש למי שמודד. היא אמרה בדאגה: "אוי... יש לך שלושים ותשע וחצי מעלות חום, שמעוני! אתן לך תרופה להורדת חום עם כוס תה..."

לשמעוני אפילו לא היה כוח לענות. אמא רצה למטבח והביאה כוס תה עם בקבוק של אקמול.

"אני לא רוצה תרופה..." יבב שמעוני.

"אין ברירה", אמרה אמא בתוקף. "חום גבוה זה דבר מאד מסוכן!" אמא מזגה מעט תרופה לכפית שהחזיקה בידה, ונתנה לשמעוני. אחר כך היא עזרה לו לשתות את התה.

"עכשיו אני הולכת לעשות כמה טלפונים", היא אמרה. "אני חושבת שהיום לא אוכל ללכת לעבודה". והיא כסתה את שמעוני, הגיפה בחזרה את התריס, ויצאה מן החדר.

בחוץ, בחצר, נשאר לו הכידקל מודאג מאד. הוא לא זכר מה זה בדיוק חום גבוה, אבל הוא הבין שזה לא משהו טוב.

הוא רצה לראות מה קורה עם שמעוני, ואיך בדיוק התרופה עוזרת לו, אבל התריס היה מוגף, והכידקל הבין שהוא יצטרך לחכות עד שמישהו ירים אותו, ואז הוא יוכל לראות מה קורה בחדר, ואולי גם יצליח לשאול את שמעוני כמה שאלות...